

Kraków, 15 września 2025.

dr hab. Antoni Bobrowski
Instytut Filologii Klasycznej
Uniwersytet Jagielloński w Krakowie

**Recenzja dorobku naukowego dr Edyty Gryksy-Pająk
w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo**

Sylwetka Habilitantki:

Dr Edyta Gryksa-Pająk jest absolwentką Uniwersytetu Śląskiego, w którym odbyła studia w zakresie filologii klasycznej, zakończone napisaniem pracy magisterskiej pt. *Gladius i ensis w cywilizacji rzymskiej* i uzyskaniem tytułu magistra w roku 2011. W roku 2016 uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa na podstawie rozprawy pt. *Obraz Rzymu u Florusa* w przeprowadzonym na Uniwersytecie Śląskim przewodzie doktorskim, w którym promotorem była dr hab. Anna Kucz, prof. UŚ, a promotorem pomocniczym dr Patrycja Matusiak. W roku akad. 2017/2018 pracowała w Uniwersytecie Śląskim na stanowisku starszego wykładowcy, od roku 2018 jest zatrudniona na stanowisku adiunkta w tymże Uniwersytecie Śląskim.

Główne osiągnięcie naukowe:

Jako podstawę do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego dr Edyta Gryksa-Pająk wskazała swoje główne osiągnięcie naukowe, na które według deklaracji Habilitantki składa się recenzowana monografia pt. *Cynegetica Gracjusza Faliskusa czyli polowania w czasach antycznych* (Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2024), a także dwie dodatkowe publikacje: rozdział pt. *Ars venandi w twórczości Owidiusza na marginesie Cynegetica Gracjusza Faliskusa. Wybrane aspekty* zamieszczony w recenzowanym tomie pt. *Dwa millennia z Owidiuszem* (red. Ł. Berger et al., Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, Poznań 2020) oraz artykuł pt. *Relacja człowiek-zwierzę w poemacie*

Cynegetica Gracjusza Faliskusa na marginesie tradycji antycznych polowań, który ukazał się w roku 2023 w figurującym na ministerialnej liście czasopism punktowanych, wydawanym przez Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego czasopiśmie „Colloquia Litteraria”.

Wypada na wstępie zaznaczyć, iż z punktu widzenia formalnego przyjęta przez Habilitantkę koncepcja głównego osiągnięcia naukowego prezentuje się dyskusyjnie, gdyż zapisy w tekście obowiązującej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym przewidują tu monografię naukową lub cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych. Nieistotna jest tu kwestia doprecyzowania, czy dwa artykuły można już uznać za „cykl”, natomiast trzymając się ściśle brzmienia przepisów możemy uznać, że owe dwa teksty (nominalnie istotnie pozostające w łączności tematycznej z monografią) potraktować można tylko jako swego rodzaju dopełnienie monografii, która pozostaje w centrum uwagi recenzenta.

Habilitantka we wstępnym segmencie swojej książki deklaruje następująco: „W polskich podręcznikach historii literatury starożytnej znajdziemy na temat Gracjusza ledwie skromne notki, przez co trudno jest docenić jego wartość jako obeznanego ze sztuką łowiecką poety. Niniejsza monografia jest przyczynkiem do wypełnienia tej luki badawczej” (s. 12). Cel swojej pracy określa zatem bardzo klarownie i – trzeba to od razu koniecznie zaznaczyć – w pełni przekonująco. Dla zilustrowania potrzeby rozwijania badań nad tekstem Gracjusza pozwoliłem sobie przygotować pobieżny przegląd uwzględniający – z konieczności w sposób wybiórczy – całościowe polskie i zagraniczne opracowania podręcznikowe historii literatury rzymskiej.

Nieco tylko ponad stronę tekstu poświęcił Gracjuszowi monumentalny – powstały w okresie największego rozkwitu niemieckiej filologii klasycznej, a zatem w pełni reprezentatywny dla ówczesnego stanu wiedzy – podręcznik historii literatury rzymskiej: Schanz-Hosius, *Gedichte der römischen Literatur*, 2. Teil: *Die römische Literatur in der Zeit der Monarchie bis auf Hadrian*, München ⁴1935; samodzielny segment dotyczący tego poety umieszczony został pomiędzy Owidiuszem a Albinowanusem Pedonem (§ 314: *Des Grattius Gedicht über die Jagd (Cynegetica)*), s. 264-265 oraz jeszcze ponownie jedno zdanie na s. 283, przy podsumowaniu poezji dydaktycznej okresu augustowskiego: „Auch das ebenfalls nicht vollständig erhaltene Gedicht des Grattius über die Jagd zwingt seinem Thema nur teilweise poetischen Gehalt ab”).

Dość podobnie pod względem rozbudowania i zawartości wygląda informacja o Gracjuszu w powstałym kilkadziesiąt lat później podręczniku polskim (M. Cytowska, H. Szelest, *Literatura rzymska. Okres augustowski*, Warszawa 1990, s. 569-570). Wcześniejsze natomiast źródło polskie, kilkutomowa *Historia literatury rzymskiej* Kazimierza Morawskiego, informuje o Gracjuszu w stopniu nadspodziewanie obszernym, poświęcając mu autonomiczny, jakkolwiek krótki rozdział (K.

Morawski, *Owidyusz i elegicy w epoce Augusta*, Kraków 1917, s. 226-229), w którym znalazło się miejsce na m.in. takie zagadnienia jak cechy stylu i języka oraz ocena (notabene niezbyt pochlebna) wartości literackich zachowanej części poematu.

W zwięzłym całościowym zarysie *The Cambridge History of Classical Literature*, vol II: *Latin Literature*, ed. by E.J Kenney, M.V. Clausen, Cambridge University Press 1982, imię Gracjusza pojawia się kilkakrotnie w krótkich segmentach tekstu omawiających pomniejszych autorów i zagadnienia poezji dydaktycznej (s. 467; 478; 479; 480) oraz w Appendiksie o charakterze informacyjnym (s. 863).

Pojedyncze zaledwie wzmianki o Gracjuszu zamieścił Michael von Albrecht w *Gedichte der römischen Literatur*, Berlin ³2012, Bd. 1, s. 232; 238 (także wyd. angielskie: *A History of Roman Literature*, Leiden – New York - Köln 1997, Vol 1, s. 272; 279).

Oddzielny akapit o rozmiarze siedmiu linijek, usytuowany w segmencie omawiającym pomniejszych poetów pokolenia Owidiusza, poświęcił Gracjuszowi Gian Biagio Conte w swoim podręczniku *Letteratura latina. Manuale storico dalle origini alla fine dell'impero romano*, Firenze ²1989, s. 357 (w wyd. angielskim: *Latin Literature: A History*, Baltimore – London 1994, s. 427), ponadto drobne wzmianki na s. 358; 515.

Powyższy rekonesans traktuję jako bardzo silny argument przemawiający za przeprowadzonymi przez dr Gryksę-Pająk badaniami i stanowiącą owoc tych badań publikacją.

Rozdział I (*Gracjusz Faliskus i jego dzieło*) ma charakter wprowadzający w problematykę publikacji, zarysowując kontekst historyczno-społeczny i literacko-kulturowy poematu Gracjusza wraz z kwestią datowania tego tekstu. Bardzo krótki rozdział II (*Historia manuskryptów i edycji poematu Cynegetica*) rozczarowuje swoją zawartością, bowiem w zakresie manuskryptów ogranicza się zasadniczo do odesłania do opublikowanych prac innych badaczy (vide przyp. 11 na s. 28), a w połowie wypełniony jest jedynie wykazem kolejnych wydań poczynwszy od *editio princeps*, Opatrzony obiecującym tytułem rozdział III (*Tradycja Cynegetica na przestrzeni wieków*) po wstępnych uwagach na temat polowań w starożytności daje dość zdawkowe omówienie tekstów Ksenofonta, Arriana i Oppiana, aby zakończyć się wyliczeniem wybranych nowożytnych tekstów o tematyce łowieckiej i kynologicznej (głównie z wieku XVI).

Rozdział IV (*Cynegetica jako poemat dydaktyczny*) wydaje się konglomeratem różnych zagadnień wprowadzanych bez wyraziście określonego porządku. Wrażenie dezorientacji pojawia się od razu przy przypisie 1 na s. 37, dającym informację przeglądową o badaniach polskich. Z niewiadomych przyczyn ten istotny temat, ze wszech miar zasługujący

na miejsce w tekście głównym, przesunięty został do (dość obszernego wprowadzie) przypisu; bardziej istotną jednak kwestią jest brak krytycznego rozróżnienia w charakterze przywoływanych publikacji. O ile bowiem charakter naukowy mają bez wątpienia jeden z wymienionych artykułów Wesołego oraz prace Kucz i Burligi, to zamieszczone w czasopiśmie „Filomata” krótkie teksty napisane w zamierzeniu ściśle informacyjnym i popularyzatorskim, do szerokiego grona odbiorców adresowane i doskonale w tym zakresie swą rolę spełniające (*Prolog Ksenofontowego Kynegetiku*, *Poematy myśliwskie w literaturze antycznej*, *Polowania u starożytnych Greków i Rzymian*) naprawdę trudno uznać za „ważne opracowanie z tego zakresu na gruncie nauki krajowej”, jak twierdzi Habilitantka, zdając się przy tym nie mieć świadomości istnienia wcześniejszej publikacji Morawskiego (wspomnianej przeze mnie powyżej), którą wypadało wymienić choćby *honoris causa*.

Od następnej strony pojawiają się odniesienia do tradycji poezji dydaktycznej – jak najbardziej w tym miejscu pożądane, jednak podane w zdawkowej formie bez należytego pogłębienia, sprowadzającej się w istocie do wyliczenia *Georgik* Wergiliusza, *Phaenomena* Aratosa i *DRN* Lukrecjusza, wspomnienia wcześniejszego kontekstu bliskowschodniego i przywołania poematu Hezjoda (s. 38-39). Imię tego greckiego poety prowadzi do kolejnego wątku, jakim jest kwestia zawartego w tekście Gracjusza (ww. 494-498) akrostychu ASCRA możliwego do odczytania przy spojrzeniu na pierwsze litery pięciu kolejnych wersów. Habilitantka nie podejmuje jednak rozważań nad tym ściśle literackim zagadnieniem, poprzestając na wskazaniu na artykuł Gregora Damschena (nieprecyzyjnie jednak przywołując w przypisie 9 na s. 39 strony 88-115, podczas gdy chodzi jedynie o strony 109-110), o czym przechodzi do problematyki filozoficzno-moralnej i społecznej (s. 40-41). Kolejne strony (42-44) zawierają uwagi związane z *Kynegetikos* Ksenofonta, zredagowane w dużym stopniu w oparciu o artykuł Stephena Kidda. W tym miejscu pojawia się także charakterystyczna procedura stosowana niejednokrotnie przez Habilitantkę: odwołania do literatury sekundarnej sformułowane z pewną dezynwolturą na zdecydowanie zbyt wysokim, pozbawionym konkretnego poziomu uogólnienia, jak to ma miejsce np. przy – w mojej opinii dość przypadkowym – wskazaniu na dwie publikacje autorstwa XIX-wiecznego pedagoga i psychologa Karla Groosa (*Die Spiele der Tiere* oraz *Die Spiele der Menschen*), sygnalizowane w przypisie (s. 42 przyp. 19) jedynie rokiem wydania, bez żadnej informacji, do których miejsc tych bardzo obszernych książek odnosi się treść wywodu w tekście głównym. Niewiele tu zmienia fakt, że podobne posunięcie wykonał autor artykułu, z którego Habilitantka zaczerpnęła zarówno wzmiankę o niemieckim uczonym, jak i znaczną część

uwag, które zamieściła na s. 42 (vide S. Kidd, *Xenophon's Cynegeticus...*, s. 76-77 i przyp. 2) i dalszych stronach, nie zawsze informując o tym wprost. Na s. 45-48 autorka porusza po raz kolejny kwestie etyczne postrzegane przez pryzmat rzymskiej myśli społeczno-politycznej, aby w dalszej kolejności dużą partię tekstu, praktycznie do końca rozdziału, poświęcić zagadnieniom ściśle kynologicznym, punktem wyjścia czyniąc kilkakrotnie przywoływane publikacje o charakterze poradniczym i popularyzatorskim (zwł.: *Jak wychować i wyszkolić psa* oraz *Pies. Antyczny przyjaciel*) i niepokojąco oddalając się od literaturoznawczego kierunku prowadzonego wywodu.

Przeprowadzony powyżej bardzo pobieżny przegląd treści rozdziału IV ukazuje mankamenty strukturalne dyskursu, w którym trudno odnaleźć linię przewodnią, a uwagi i spostrzeżenia, nawet jeśli istotne i interesujące, nie układają się w klarowny ciąg. Niedostatki tego rodzaju symptomatyczne są również dla innych rozdziałów rozprawy, które jednak – jakkolwiek nie zawsze wykazują się klarownością konstrukcyjną – ze względu na swoją krótkość i tematyczną jednorodność umożliwiają łatwiejsze uchwycenie linii prowadzonego wywodu.

W rozdziale V (*Struktura poematu i problem prooemium*) Habilitantka skupiła się na ściśle literaturoznawczym wątku związanym z budową utworu oraz problemami tekstologicznymi w jego części wstępnej, swoją rolę postrzegając w uporządkowaniu ustaleń dokonanych przez wcześniejszych badaczy (w szczególności zawartych w artykule Christopha Schuberta *Bemerkungen zum Proöm der Cynegetica des Grattius*), odsyłając także do własnego wcześniejszego artykułu (s. 50 przyp. 1 – tutaj błąd w danych: podana s. 142 zawiera angielskie streszczenie tekstu innego autora, odesłanie powinno być do przyp. 4 na s. 144), który jednak nie zawiera informacji pełniejszej co do poruszanej kwestii niejasnego zapisu w kodeksie Vindobonensis 277.

Rozdział VI (*Polowanie a wojna w starożytności i dziś*) początkowo zbiera informacje dotyczące zastosowania przez Gracjusza leksyki militarnej (*arma, bellum, hostis*, etc.) w obszarze tematyki myśliwskiej, aby przejść do zagadnień moralno-etycznych sygnalizowanych w piśmiennictwie starożytnym, a następnie do uogólnionych refleksji na temat myślistwa formułowanych ze współczesnego punktu widzenia, a ponownie oddalających się od zagadnień literaturoznawczych.

Na s. 67-118 zamieszczono Appendix zawierający tekst oryginalny *Cynegetica* i tłumaczenie na język polski opatrzone obszernymi przypisami; wg deklaracji sformułowanej w przyp. 17 na s. 17: „Obok konsultowanych obcojęzycznych edycji i komentarzy poematu

Gracjusza Faliskusa wydaniem prymarnym wykorzystywanym w monografii jest: J.W. Duff, A.M. Duff: *Grattius Faliscus. Cynegetica*. W: *Minor Latin Poets I*. Cambridge, MA – London: Cambridge University Press 1934 (1998⁶). Tekst podzielony został na segmenty tematyczne o przeciętnej długości kilkudziesięciu wersów, opatrzone dodatkowo śródtytułami. Habilitantka zaznaczyła, iż jej przekład „opracowany został prozą, co pozwoliło swobodniej operować słowem oraz optymalnie uwydatnić łacińskie struktury gramatyczne i stylistyczne przy jednoczesnym zachowaniu subtelności języka” (s. 67 przyp. 1).

Szczegółowa ocena jakości przekładu pozostaje poza ściśle pojmowanym zakresem działań recenzyjnych, jednak należy zauważyć, iż tłumaczka dążyła do osiągnięcia filologicznej wierności tekstowi oryginalnemu. Niekiedy skutkowało to nadużywaniem uzupełnień tekstowych (często – jak się wydaje – zbędnych lub możliwych do uniknięcia), np. s. 68: „dzięki [istniejącym – dod. E. G.-P.] sztukom”; „ochronić przy pomocy wynalezionych [przez siebie – dod. E.G.-P.] środków”; s. 71: „nieopłacalne są sieci, [które – dod. E.G.-P.] będą więcej kosztować”; s. 77: „straszliwy widok [dla zwierzyny – dod. E.G.-P.], etc.. Z drugiej strony są w przekładzie miejsca, w których podobna procedura uzupełniania potencjalnie mogłaby być zastosowana, jednak od niej odstępiono, np. s. 84: *Perses in utroque paratus* – „Pies perski sprawdzi się w jednym i drugim zakresie”. Pod tym zatem względem w przekładzie nie zachowano konsekwencji. Przypisy – bardzo obszerne i tworzące w całości rodzaj komentarza – zawierają wielowątkowe objaśnienia i informacje: są tu objaśnienia językowe i przytaczane similia tekstowe, odniesienia do problemów tekstologicznych, informacje o charakterze historycznym i rzeczowym, w tym również z zakresu mitologii, kultu oraz medycyny, psychologii, weterynarii i behawiorystyki zwierzęcej, niekiedy nadmiernie, w mojej ocenie, rozbudowane i przekraczające zakres bezpośrednich potrzeb objaśniania tekstu, np. o biofobii (s. 76 przyp. 36) lub rozbudowany do 1,5 strony przypis o objawach i leczeniu świerzbu (s. 107 przyp. 139).

Pierwszą z dwóch dodatkowych pozycji deklarowanych przez Habilitantkę jako część jej głównego osiągnięcia naukowego (przy zachowaniu formalnych zastrzeżeń, o których wspomniałem wyżej) jest tekst *Ars venandi w twórczości Owidiusza...* (vide supra) poruszający – zgodnie ze swym tytułem – wybrane aspekty tematyki łowieckiej, rozumianej zarówno dosłownie (Gracjusz i wybrane partie *Metamorfoz* Owidiusza), jak i metaforycznie (fragmenty *Sztuki kochania* Owidiusza), przy czym podstawowym punktem odniesienia jest twórczość Owidiusza. Tekst ewidentnie powstał na wczesnym etapie prac nad habilitacją i nie zwiększa zakresu informacji o poemacie Gracjusza w stosunku do opublikowanej w roku

2024 dysertacji, natomiast może być uznany za wartościowe rozszerzenie spektrum porównawczego w obrębie rzymskiej poezji dydaktycznej. Drugi artykuł – *Relacja człowiek-zwierzę w poemacie Cynegetica...* (vide supra) – w przeważającej mierze poświęcony jest informacjom z zakresu hodowli i higieny weterynaryjnej koni i psów, i choć materiał egzemplifikacyjny czerpany jest z przekazów starożytnych, trudno tu znaleźć ślady dyskursu literaturoznawczego; dodam jeszcze, iż nie robi dobrego wrażenia fakt, iż obszerny przypis 17 artykułu z roku 2023 w dużej części jest niepokojąco podobny do zakończenia III rozdziału monografii z roku 2024, s. 34-35; nie jest w tym przypadku istotne, który z dwóch został napisany jako pierwszy. Reasumując: tekst z „Colloquia Litteraria” traktować należy bardziej jako rozszerzenie kontekstualne niż jako przyczynek do badań nad poematem Gracjusza.

W podsumowaniu omówienia publikacji zgłoszonych przez Habilitantkę jako główne osiągnięcie, ze szczególnym uwzględnieniem monografii pt. *Cynegetica Gracjusza Faliskusa czyli polowania w czasach antycznych* stwierdzić należy, iż obok niezaprzeczalnie wartościowych naukowo partii dyskursu nie mała część omówień i analiz wymaga rozbudowania i pogłębienia, miejscami wiele do życzenia pozostawia też klarowność struktury prowadzonego wywodu. Nie oznacza to jednak, że nie uczyniono znaczącego kroku w polskich badaniach nad Gracjuszem Faliskusem i tematyką łowiectwa w grecko-rzymskiej poezji dydaktycznej poprzez umiejscowienie *Cynegetica* w kontekście literacko-kulturowym i zwrócenie uwagi zarówno na wartości poznawcze, jak i potencjał artystyczny tego poematu. Praca potwierdza ponadto konieczność prowadzenia dalszych studiów w tym zakresie i pośrednio wskazuje także ich zasadnicze kierunki. Z powyższych względów – nie bez istotnych zastrzeżeń i przy wzięciu pod uwagę wszelkich wskazanych niedociągnięć – uznaję, iż publikacja dr Edyty Gryksy-Pająk spełnia wymogi stawiane osiągnięciu naukowemu w postępowaniu habilitacyjnym w rozumieniu ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Pozostałe publikacje i inne wystąpienia konferencyjne:

Jako uzupełnienie głównego osiągnięcia Habilitantka przedstawiła szereg innych publikacji swego autorstwa, w tym dwie monografie: pierwsza z nich (*Obraz Rzymu u Florusa*, 2017) jest wersją jej rozprawy doktorskiej, której obrona odbyła się w roku 2016, druga (*Nemezjan w kręgu antycznej tradycji łowieckiej*, 2019), powstała we współautorstwie z Anną Kucz, tematycznie i strukturalnie podobna jest do publikacji zgłoszonej aktualnie jako

główne osiągnięcie naukowe i również zawiera przekład poematu o łowiectwie (*Cynegetica* Nemezjana).

Po doktoracie Habilitantka ogłosiła drukiem 8 rozdziałów w monografiach o szerokim spektrum tematycznym, opublikowanych w wydawnictwach uniwersytetów w Olsztynie, Bydgoszczy, Katowicach, Lublinie, Warszawie i Poznaniu (z czego dwie pozycje z roku 2017 są jeszcze pokłosem badań przeprowadzonych przy pisaniu rozprawy doktorskiej, jedna powstała we współautorstwie z Anną Kucz, a jedna z tych pozycji włączona została w zakres głównego osiągnięcia naukowego), ponadto czterokrotnie uczestniczyła (samodzielnie lub we współpracy) w redakcjach naukowych monografii wieloautorskich *Szkice o antyku*, których poszczególne tomy poświęcone są różnym wiodącym tematom. Opublikowała ponadto 12 artykułów naukowych (w tym dwa we współautorstwie z Anną Kucz, a jeden z nich włączony został w zakres głównego osiągnięcia naukowego), większość w czasopismach umieszczonych na ministerialnej liście czasopism punktowanych (w tym: „Collectanea Philologica” wydawane przez Uniwersytet Łódzki, „Classica Cracoviensia” wydawane przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, „Colloquia Litteraria” wydawane przez Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie). Spektrum tematyczne artykułów jest szerokie: począwszy od tekstów bazujących na badaniach przeprowadzonych wcześniej w związku z doktoratem (Florus), poprzez tematykę związaną z poezją bukoliczną (Kalpurniusz Sykulus), aż po wybrane zagadnienia recepcji antyku (motywy antyczne we współczesnej dystopii; reportaż podróżniczy w czasach antycznych i współczesnych).

W załączonej dokumentacji Habilitantka przedstawiła listę wystąpień na konferencjach naukowych, z której wynika że bierze intensywny udział w życiu naukowym, wykazując się wielką aktywnością, czego dowodem jest znaczna liczba 27 referatów i prelekcji (potwierdzonych przez pieczętowanie przygotowany zestaw certyfikatów) przedstawionych po doktoracie na konferencjach z reguły o zasięgu ogólnopolskim, niekiedy międzynarodowych organizowanych w Polsce, ponadto dwukrotnie na konferencjach zagranicznych (w Londynie w roku 2019 i 2020). Spektrum tematyczne tych wystąpień jest jeszcze większe niż w przypadku ogłoszonych drukiem artykułów.

Inne aspekty działalności naukowej, działalność popularyzująca naukę, działalność dydaktyczna i organizacyjna:

Przedstawiony wykaz osiągnięć informuje, że Habilitantka dwukrotnie zaangażowana była w projekty zespołów badawczych finansowanych w drodze konkursów: jako jedna z wykonawców w badawczym projekcie zespołowym DUN kierowanym przez prof. Gościwita Malinowskiego z Uniwersytetu Wrocławskiego, a także jako kierownik własnego projektu badawczego pt. „Walory estetyczne łacińskiej poezji pasterskiej – Kalpurniusz Sykulus” zrealizowanego w latach 2018/19 w ramach programu Miniatura NCN. W dziedzinie współpracy międzynarodowej dr Gryksa-Pająk wykazała swe czynne uczestnictwo w projekcie zespołowym „Cynegetica in the ancient world” realizowanym w latach 2017-2020 we współpracy z prof. Gregiem Woolfem z Institute of Classical Studies w Londynie.

Dużą aktywnością wykazuje się Habilitantka w obszarze działań popularyzujących naukę: przedstawiona lista wykładów i prelekcji na różnorodne – związane ze starożytnością, historią i kulturą antyczną oraz jej recepcją, a także językami klasycznymi – tematy obejmuje 14 pozycji (w ramach imprez w rodzaju dni otwartych uczelni, festiwali nauki i warsztatów), do czego dochodzi ponadto seria prelekcji wygłoszonych dla uczniów szkół średnich.

W zakresie działalności organizacyjnej dr Gryksa-Pająk zaangażowana była pięciokrotnie (na przestrzeni lat 2019-2024) w przygotowanie ogólnopolskich konferencji firmowanych przez Uniwersytet Śląski (w jednym przypadku we współpracy z Muzeum Zamkowym w Pszczynie). Uczestniczyła ponadto czterokrotnie w pracach komitetów naukowych ogólnopolskich konferencji (trzykrotnie w Lublinie, raz w Katowicach).

Dr Gryksa-Pająk jest członkiem dwóch towarzystw naukowych: Polskiego Towarzystwa Filologicznego (oddział w Katowicach) oraz The Roman Society for the Promotion of Roman Studies w Londynie. Dwukrotnie otrzymała nagrodę Rektora Uniwersytetu Śląskiego za działalność naukowo-badawczą: w roku 2018 nagrodę indywidualną II stopnia, w roku 2019 nagrodę zespołową III stopnia. W obecnie trwającej kadencji (2022-2026) pełni funkcję członka Rady Naukowej Instytutu Literaturoznawstwa US.

W obszarze działalności dydaktycznej dr Gryksa-Pająk jest aktywnym nauczycielem akademickim na kierunku filologia klasyczna, pod jej nadzorem promotorskim powstało 18 prac licencjackich i 1 praca magisterska, ponadto pełni funkcję opiekuna studenckiego koła naukowego. W roku akad. 2020/21 otrzymała za osiągnięcia w działalności dydaktycznej nagrodę indywidualną II stopnia przyznaną przez Rektora Uniwersytetu Śląskiego.

Konkluzja

Po zapoznaniu się z dorobkiem naukowym, dydaktycznym i organizacyjnym dr Edyty Gryksy-Pająk stwierdzam, że jej wniosek o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie literaturoznawstwo spełnia ustawowe wymogi wskazane w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z dn. 20 lipca 2018 (art. 219 ust. 1 pkt. 2) i rekomenduję skierowanie tego wniosku do dalszych etapów procedury habilitacyjnej.

